

CAO News 2

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 4, číslo 2

Únor 2002

JAK TO VIDÍM JÁ

Catherine
Destivelle

*„Lidé jsou
dnes příliš
zvyklí na život
v horizontální
rovině. Lezení
ti může
poskytnout
novou
perspektivu
tebe
samotného,
může tě naučit
aby ses
soustředil, a
ukázat ti, jak
můžeš
dosáhnout
svých cílů...“*

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Na úvod
- ✓ Alpské Horám zdar!
- ✓ Novoroční Pevnost
- ✓ Boje o Horám zdar!
- ✓ Přes tři vrcholy
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Pavel PAVOUK ČERNÝ
Nejlépším sportovcem
horolezeckého oddílu CAO Děčín
za rok 2001

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Novoroční členská schůzka proběhla až 9.1.2002 v restauraci U velkého Glenu. Naše řady doplnili milí hosté Zuzka a Vláďa Nehasilovi.

Program byl následující:

- CAO News č. 1
- Členské záležitosti (členské příspěvky, objednání členských kartiček atd.)
- Kalendář akcí na rok 2002
- Vyhodnocení roku 2001

Od letošního roku dochází k zásadní změně – od nynějška se budeme jako členové ČHS prokazovat ne členskými průkazy se známkou, jak tomu bylo dosud, ale laminovanými kartičkami, které průkaz i známku na příslušný rok nahradí. Na kartičkách bude vyznačeno jméno, příjmení, r.č. a příslušnost k oddílu. Platnost bude jen na příslušný rok, tj. od 1.1. do 31.12. Cena příspěvků zůstává stejná jako loni: dospělí 250,- Kč; mládež, studenti a důchodci 120,- Kč. V případě ztráty kartičky nebo u nové registrace u nového člena se platí navíc 50,- Kč registrační poplatek.

Dalším důležitým bodem schůze bylo vyhodnocení nominovaných výkonů za rok 2001. To hlavní již víte z titulní stránky – nejlepším oddílovým sportovcem roku se stal již podruhé za sebou Pavel Pavouk Černý a zdá se, že jeho pozice v oddíle jsou neotřesitelné. Což je ovšem výzvou především pro všechny mladěchy... Jak dopadly ostatní kategorie se dočtete dále stejně jako o dalších akcích.

Necht' vám to leze...

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 6.3.2002 v restauraci Za větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

Na úvod

Petr Štěpán
CAO Děčín

Horolezectví je umění zažít v horách sám sebe, jakož i dokázat přežít ve strmém světě, do něhož nepatříme, na dlouhou dobu. Potenciál hor spočívá v tichu, nebezpečí, vzbuzování povznázejících pocitů, patří k němu i čistý vzduch i voda, samé hodnoty, jichž je stále větší a větší nedostatek. Jejich význam se tedy zvyšuje. Tyto hodnoty, které souvisí s vystavením se nebezpečí, se strachem i zvědavostí, nutí člověka být sám se sebou, vyčkávat, hledat okliky, být opatrný. Vyměřit a dodržet míru, hledat a rozpoznávat hranice, to přece dokazuje respekt před nekonečností. Cesta na hranici vlastních možností, kterou si člověk stanovuje pro sebe i proti sobě, možná ještě s několika přáteli, je při vědomí vlastní zodpovědnosti a v rámci pravidel, jež si sám vymezí, zcela osobní výzvou, kterou nelze ani organizovat ani změřit. Avšak každý pokus o přežití v pustině,

jež sami podnikneme, je vždy spojen se zážitkem. Ukazuje nám hranice, hranice dosažitelného.

Reinhold Messner řekl, že horolezectví má více společného s kulturou než se sportem, horolezectví je kulturou volného času. Není žádných pochyb o tom, že horolezectví může být více než sportem. Blízkost živlu a vydání se jim na pospas, dělá a z horolezectví něco zvláštního. Hřiště je ohromné a pokud se jeden zraní, nemůže křičet, trenére, teď bych chtěl pryč. Horolezectví v horách je neuvěřitelně vážné, to je to krásné.

Vzpomínám na bivak v severní stěně Eigeru, kdy se stěnou valilo několik desítek samostatných řek, měnících se ve vodopády, strhující s pekelným burácením kameny do hlubin. Hrůzokrásný výjev, který by mohl jenom El Greco namalovat.

Vstupujeme do hor připraveni, nemyslím tím zatěžkáni nejmodernější technikou, ale připraveni sebekriticky hodnotit rizika a nebezpečí která nás budou v tomto roce provázet na cestě vzhůru. Připomeňme si velmi pravdivé přísloví: „*Není umění být mladým horolezcem – umění je stát se starým horolezcem*“.

Pavel Pavouk Černý

obhájil své prvenství a stal se nejlepším sportovcem CAO Děčín i v roce 2001!

Vyhodnocení nejlepších výkonů v roce 2001.

Jiří Chára
CAO Děčín

Jedním z důležitých bodů novoroční schůze CAO Děčín bylo vyhodnocení nominovaných sportovních výkonů za rok 2001. Hodnotitelská třináctičlenná komise měla za úkol určit vítěze v jednotlivých kategoriích z celkem 40 předložených výsledků a také vybrat toho úplně nejlepšího.

Zde je přehled vítězných výkonů.

V jednotlivých kategoriích získali první místo:

- * **Nejvyšší dosažený bod:** Vlastimil Domes za 4228 metrů vysoký štít Castor ve Švýcarsku. (130 bodů)
- * **Alpský výstup:** Jan Horák a Daniel Hölzl za cestu S stěna VI A1, 550 m na Cima Grande di Lavaredo, Dolomity, Itálie. (126 bodů)
- * **Nejtěžší výstup písek:** Pavel Černý za přežení cesty Blýskání na lepší časy 10b RP na Zrcadlo. (130 bodů)
- * **Nejtěžší výstup nepískovcové skály:** Pavel Černý za přežení cest Une vague dans la tete 7c+ RP v Gorges du Tarn a cesty Strand café 9+ RP ve Frankenjuře.
- * **Nejtěžší sólový výstup:** Pavel Černý za přežení cesty Matematická rozcvička 8a sólo na Čtyřhran (Křížový vrch).
- * **Nejvíce výstupů:** Pavel Černý za přežení 505 cest.
- * **MTB:** Pavel Černý za ujetí 5229 km.
- * **Bejkárna roku:** Jan Horák za absolvování akce „Lužická sedmistovka“ pěšky (asi 70 km, výstup na deset vrcholů vyšších jak 700 m..).
- * **Aviatik oddílu:** Petr Horák za pád při venčení svých psů.
- * **Mr. Bean oddílu:** Nesešla se ani jediná nominace...

Nejlepší sportovec roku 2001:

*Nejlepším sportovcem oddílu CAO Děčín za rok 2001 se stal **Pavel Pavouk Černý** za celkově vynikající výsledky na pískovcových i nepískovcových skalách, za nejvíce vylezených cest a nejvíce ujetých km na horském kole (126 bodů)*

Můžeme konstatovat, že i rok 2001 dopadl podle očekávání. **Pavel Pavouk Černý** opět jednoznačně zvítězil v pěti kategoriích, čímž si zároveň zajistil i vítězství v nejprestižnější kategorii Nejlepší sportovec roku. Celkem bylo nominováno více jak 40 výkonů ve všech kategoriích, což byla zhruba polovina, než v roce předchozím. Dlužno podotknout, že Pavoukovy výkony výrazně vyčnívaly nad výkony ostatních. Nejvíce se k nim přiblížil v obtížnostním lezení **Jan Horák** a v celkové lezecké aktivitě **Karel Bělina**. Ale popořadě.

Na vítězství v kategorii **Nejvyšší dosažený bod** stačilo opět jen něco málo přes čtyři tisíce – konkrétně 4228 metrů. Vylezením Castoru ho získal **Vlastimil Domes**. O druhé místo (Grossglockner) se podělilo hned šest lezců z oddílu (**Bělina, Cestr, Kudrnáč, Chára, Štěpán, Švajgl**). Třetí místo bylo za Cimu Grande (**J.Horák, Hölzl**).

Hodně těsně bylo v kategorii **Alpský výstup**. Neaktivnější byl vloni **Karel Bělina**. Přelezl několik cest z knihy 100 extrémních výstupů v Alpách a nejvíce si považoval špatně jištěné, dlouhé a těžké S stěny na Laserzwand V+ A0 (**Bělina, Hölzl, Švajgl**), která stačila v těsném rozdílu „jen“ na druhé místo (120 bodů). Prvenství získalo družstvo mladých lezců **Jan Horák** a **Daniel Hölzl** za vylezení klasické Severní stěny Cima Grande di Lavaredo (126 bodů). Třetí příčka připadla opět **Bělinovi** (společně s **Hölzlem** a **Švajglem**) za Západní hranu na Schartenspitze V A0 v oblasti Hochschwab. Celkově byla kategorie Alpský výstup nejobsazenější kategorií – lezlo se v horách poměrně dost a to je dobrá zpráva.

Nejvíce cest – kdo jiný než **Pavel Černý!** Letos sice o tři sta (!) méně jak vloni, ale bezpečně první místo za 505 cest! Na druhém místě skončil **Chára** (390 cest) a třetí **J.Horák** (287 cest). Pořadí tedy zůstalo stejné jako v roce 2000. (Ač se v této kategorii hodnotí prostý počet vylezených cest v roce, Pavouk by jednoznačně zvítězil i pokud bychom cesty převedly na body...)

Nejtěžší cesty na písku i vápně vylezl **Pavel Černý** (písek 10b RP; vápno 7c+ RP). Jediný, kdo se svými výstupy k Pavlovi alespoň přiblížil, byl **Honza Horák** – ten na písku vylezl např. cestu Světelný rok IXc TR, na slovenském vápně RP cestu klasifikovanou jako 8+ UIAA! Třetí skončil **Petr Štěpán** (písek VIIc, vápno 7).

Sólo se těžší cesty vloni moc nelezly – první místo **Pavel Černý** (Matematická rozcvička 8a), druhé **Jiří Chára** (Veselice VII).

I na **kole** jezdil **Pavouk** nejvíce – 5229 km. Na druhé místo poskočil **J.Horák** (3640 km), třetí **Chára** (3265 km).

V kategorii **Bejkárna roku** zvítězil **Jan Horák** před **Petrem Štěpánem** za absolvování akce „Lužické sedmistovky“ pěšky což obnáší bratru asi 70 km chůze a při tom zdolání deseti vrcholů vyšších jak 700 m... Honza tuto Bejkárnu s velkým Bě absolvoval celou, Petr pouze část.

Překvapení bylo v kategorii **Aviatik oddílu**. Zatímco v roce 2000 spadl snad každý, kdo trochu lezl, za rok 2001 nic (tedy rozhodně ZAPLAŤ PÁNBUI!). Až téměř v závěru roku upadl

Petr Horák při **venčení svých psů** tak nešťastně, že si rozdrtil pátý obratel. Měl přitom štěstí v neštěstí, protože přežil samotransport na operační sál bez další úhony. A tak v této „trochu černé“ kategorii získal jednoznačně první místo. (Brzy se nám uzdraví!!)

V předposlední kategorii - **Mr. Bean oddílu** nebyla letos žádná nominace. Že bychom tak zvažněli, anebo nám chybí „ten pravý“?

V poslední kategorii **Nejlepší sportovec CAO Děčín za rok 2001** nebylo pochyby jen o vítězství **Pavla Černého** (126 bodů). Pořadí na dalších místech: 2. **Karel Bělina** (118 bodů); 3. **Jan Horák** (105 bodů); 4. **Petr Štěpán** (73 bodů); 5. **Jiří Chára** (70 bodů); 6. **Jaromír Pospíšil** (56 bodů); 7. **Jana Pospíšilová** (47 bodů).

Čestné uznání

***Karel Bělina** navíc získal Čestné uznání za příkladnou lezeckou vitalitu a potenci, nepřekonatelné množství prvovýstupů v mnoha pískovcových i nepískovcových oblastech a za hodnotné výstupy v Alpách.*

Takže takto vypadal rok 2001 v našem oddíle. Všem oceněným gratulujeme a přejeme stejně úspěšný rok 2002! Dá se sice očekávat, že i v tomto roce jsou lezecké kategorie rezervovány pro Pavla Pavouka Černého, zůstává však dost kategorií pro seberealizaci nás ostatních.

Kostky jsou vrženy, rok 2002 je před námi!

Alpské Horám zdar!

Petr Štěpán
CAO Děčín

Zillertálské Alpy se rozkládají v Rakousku a v Itálii. Mohutná údolí Ötztal, Stubaital a Zillertal se zakusují do alpského masivu. Tato údolí dala jména horám, které se tyčí téměř do čtyřtisícové výše. Zillertálské Alpy tvoří dva hlavní hřebeny s mnoha rozsochami. Tuxský hřeben je druhý, z kterého vyčnívají legendární horolezecké hory, Schrammacher (3411 m), Fusstein (3381 m) a Sagwandspitze (3224 m). V tomto kotli na úpatí strmého hřebene Hüttengrat III., který spadá s vrcholu Fussteinu, stojí chata Geraer Hütte (2324 m). Chata je od poloviny září až do května zavěšená, ale má skvělou nouzovou zimní ubytovnu.

Naším cílem bylo vystoupit na Olperer (3476 m). Z Děčína jsme vyjeli místo 26. prosince 2001 až dvacátého osmého. Ze sedmi, tutově přihlášených a kvůli kterým se odjezd posunul, jsme zbyli čtyři (tvrdé jádro). Plánovaný odjezd v 9 hodin se protáhl o čtyři hodky, což je normální při výpravách s Tomem *Chaotikem* Melenem.

Výpravy s Tomem miluji, protože nejsou fádní a o nečekané překvapení není nouze. Volkswagen Tranzit pro tři osoby jsme vystlali madracemi z molitanu, aby se Honza Dutonožka Horák mohl válet v nákladovém prostoru, který opustil jen na hranicích s Unií, které přešel bez problémů pěšky. Neuniklo mi, že přední kola našeho stroje, který nás má dopravit do drsných zimních hor, jsou hladké jako dětská prdelka. Tom si všiml mého starostlivého pohledu a uklidnil mě, že na zadku má zimáky a ty galusky vyměníme v Bílině (jestli budou mít ještě otevřeno). Na předku zimáky a zadku letňáky (Tom se spletl) a už uháníme směr Innsbruck, St.Jodok am Brenner. Před půlnocí dojíždíme do cíle. Ukládáme se ke spánku na molitany a díváme se, jak silně mrzne.

Jsme v údolí Valser Tal na malém parkovišti, silnička končí, dál už jen šlapat stopu po cestě č. 502. Čtvrtý člen výpravy Karel Hofman ráno zběsile fotí, ostatní balíme týdenní mrchu. Odcházíme v deset hodin. Nejprve podél potoka na louky Ochenalm, dále serpentinami na louky Alpineralm. Dutonožka nasadil sněžnice a vesele před námi hopká. Sníh je nový prašan bez podkladu, brodíme se místy po pás, střídáme se a klejem. Za tmy otvíráme vrata na salaši, máme větší půlku za sebou. Vaříme a lezem do spacáků. Je minus sedmáct.

Ráno přebalujeme mrchy - chuchvalce karabin, skob, frendů a dalších zbytečností zůstávají ve žlabu, s nimi bohužel i Tomův foťák. Na Geraer Hütte neboli Tomas Hütte, jak jsme nazvali zimní boudu, přicházíme odpoledne a radujeme se. Výstup na Tomas Hütte trval dva dny.

Ráno vstáváme do bezmračného počasí, fouká vítr, je minus dvacet. Zahajujeme útok na Olperer. Dnes je Silvestr, šlapeme stopu přes morénu až pod Wildlahnergrat a zpět. Na chatě je teplo a útulno, vedeme řeči, po desáté nám padají víčka, ale musíme to skousnout, čekáme na půlnoc. A je to tady, připíjíme čajem, pivem a becherovkou. Kdesi hluboko v dolině se snaží pár rachejtli se vzteklym prskáním plazit

k nebeským výšinám. Nad námi tichá hvězdami rozzářená obloha a měsíc v úplňku. Bezvětrí, minus pětadvacet. Gaston Rebufat napsal – „Velmi chladné noci zvěstují krásné dny. Dáváme se na cestu. V tuto hodinu si horolezec rozsvěcuje lucernu...“

Je Nový rok 2002, stopu máme vyšlapanou až pod Olperer Frener, v sedle Wildlahnerscharte stojíme před jednou, fouká nepříjemný vítr je minus dvacetostm stupňů. Nastupujeme na hřebenovku Nordgrat II. Za deset dvě stojím na vrcholu. Jako za odměnu přestává foukat vítr, mráz je snesitelnější. Dobírám Karla. Je jasné, že máme Horám zdar!, k vrcholu vedly pouze naše stopy. Hojá, křičím, kde jste rakouští orlí!? Dolézají Dutonožka a Tom.

Třeseme si rukama a děláme zápis do vrcholové knihy. Horám Zdar 2002! – Štěpán, Hofman, Horák, Melen.

Další den šlapeme stopu do sedla Alpeiner Scharte (2959 m) mezi Fussteinem a Schramachrem. Chceme prozkoumat možnosti výstupu hřebenem na některý vrchol, což by byla bomba.

Je opět modré nebe, mráz přes dvacku a silný vítr, který již několik dnů neustává. Na hřebenech nový prašan, který nenese. Vracíme se zpět a cestou prozkoumáváme štolu v masivu Fussteinu, které zbyly po těžbě molybdenu z konce třicátých let. Ve štolách je teplo a fantastická výzdoba ledových krystalů a krápníků. Karel fotil jako o život.

Ráno sestupujeme do doliny, abychom splnili druhou část naší výpravy, lezení ledopádů. V údolí jich je několik. Máme je popsané v našem průvodci, výzbroj máme kompletní, a tak lezeme jako když hrom bije.

V pátek k večeru se chystáme k odjezdu, ostatní srabi mají v naftě nalitou nemrznoucí směs, cvrknou a jedou. Nás tahají místní ochotní dobrovolníci po Valsertalu.

Auto čaplo, ale vyskytla se další drobná závada. Sněhový řetěz, který byl navlečen na zadních

letňákách, čímž jsme z nich udělali zimáky, přesekl trubičku, která přivádí brzdivou kapalinu a ona mrcha vytekla. Nebyl by to Tom, aby si neporadil. Prikázal Karlovi, aby trubičku zapertloval, on tak učinil a bylo. U benzinky jsme doplnili kapalinu.

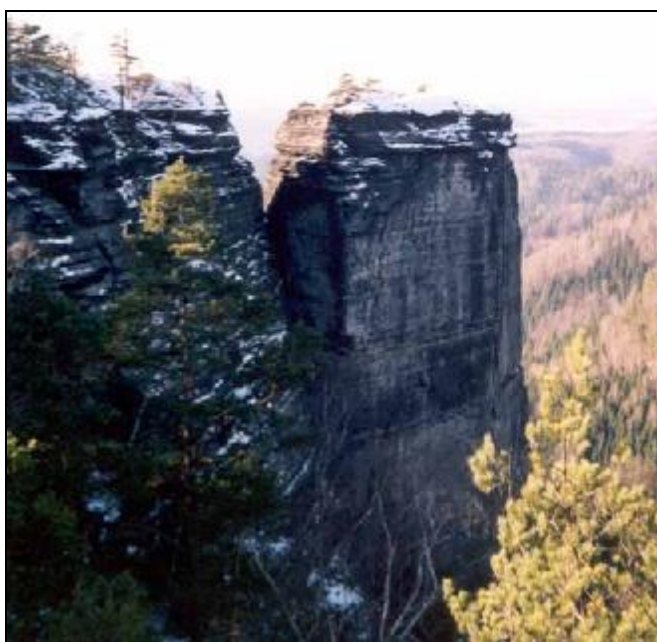
Dutonožka přešel pěšky z Unie do Česka a nad ránem už chrníme u Toma v kumbále pod stěnou (lezeckou). Lehký odpočinek, rozkoukat se, co se kde děje a v neděli už opět lezem v Pustáku rampouchy.

Tak nám ten nový rok pěkně začíná.

Novoroční výstup na Pevnost

Pavel Henke & Aleš Paštika

Všechno to začalo už v létě, kdy se nám podařilo zdolat věž PEVNOST cestou EIGER 78. Tady vznikl nápad, kde dáme na Nový rok HORÁM ZDAR.

Silvestrovská výprava vypukla ve večerních hodinách na parkovišti na MEZNÍ LOUCE, kde se sešlo pár nadšenců: Preck, Zuzka, David, Aleš, Vlastík, Jiřík, Michal a já. Vystartovali jsme ve 22.30 bohatou úrodou sněhu směr PEVNOST turisty perfektně prošlapanou stopou. Závěrečný krpál na masív byl ale výživnej kriminál.

Na masív jsme vyfuněli ve 23.20 hodin podle přesně nařízených hodiněk značky CASIO. Jedna věc nám ale byla divná - chybí tady legenda Českého Švýcarska Zdeněk Kropáček. Škoda, mohlo to být malé vyhecování ukončené přátelským pokecem, bouchnutím šampaňa a hromadným zápisem do vrcholové knihy.

Během chvilky jsme si všimli probleskujícího světla pod převískem při vrcholu. Nechtělo se nám věřit, že by někdo dával HORE ZDAR těsně před NOVÝM ROKEM. Myslím si, že **podle nepsaného zákona lezců, při dávání HORE ZDAR, by měl výstup začít až po 24 hodině.** S pocitem, že nás někdo vojebal jsme zalezli do závětří a debatovali o nepsaných pravidlech se smíšenými názory.

V 0.00 začal David sestupovat do komína, následně já a pokračovali jsme k vrcholu. Můj vydřenej údiv mlčky míjel slaňující legendu: Zdenka Kropáčka. Byl na vrcholu již před

půlnocí. V letném hovoru se slovy: „Letos jsem přišel o chvilku dřív...“, jsme se pozdravem a přáním rozloučili a my v 00.0 dobýváme vrchol. Odměnou nám byl jasný výhled s pocity, které se těžko dají slovy vyjádřit.

Co takhle příště si postavit stan přímo na vrcholu o týden dřív a počkat si na NOVÝ ROK?!

Přejeme všem lezcům zdárný lezecký rok 2002!

A.Paštika, P. Henke, VL. Nehasil, D. Nehasil, Z. Nehasilová, M. Železný, VL. Domes, J. Svoboda.

Přes tři vrcholy

Petr Štěpán
CAO Děčín

V neděli třináctého ledna každý někde byl. Pavouk lyžoval na Sněžníku. Pítrs lezl na ledech v Pustáku. Rost'ovci někde na lyžích. Nehasilovci jako šelmy šmejdili po skalách, aby utrhlí další kořist. Choroš byl na letišti a já měl sraz v Jetřichovicích. Z Vandáku přijeli Hofman, Feigl a Limberský. V bařůžku mám trochu lezení, co kdyby náhodu.

Takové Jetřichovice nepamatuji, v létě zelené louky nyní pokryté půlmetrovou vrstvou třpytivého sněhu. Aniz jsme řekli, už stojíme pod Voldříškem, je krásný, ani se moc nepokoušíme, je škoda ničit zimní fasádu. Šlapeme stopu na Rudolfův kámen, v zimě na něm stojím poprvé, pokračujeme na Vilemínku a končíme na Marjance, kolem dokola stromy obalené námrazou, krásný pohled. Napadlo nás, že jsme měli pozvat na výlet slaměnou vdovu Zdenču Myšíkovou, aby jí nebylo líto, že Myšák loží kdesi na Akonkague.

To jsme to vymňoukli...

Boje o HORÁM ZDAR 2002!

Pohled do zákulisí letošních bojů o vrcholy.

Sestaveno podle příspěvků od jednotlivých autorů

Díl první: České středohoří

Na Nový rok bylo, jak říkají silničáři, „nezvykle“ zimní počasí – závěje prachového sněhu, pod tím vrstva ledu a mráz, jako když praští... Přesto se úderem půlnocí (*vykutálenci i před úderem Z.K.*) vydává mnoho horolezců do ztichlých skal. Silné družstvo ve složení Aleš Paštika, Pavel Henke, komplet Nehasilovi, Michal Železný, Vláďa Domes a Jiří Svoboda do Hřenska na Pevnost, Petr Vích v Ostrově na Ledový kámen, ledovým komínem na Jánošika v Labáku vylezl Pítrs Laštovička, v rakouských Alpách směle stoupají

k vrcholu Olpereru, s cílem vyškolit Rakušáky za Temelín, Štěpán, Hofman, Horák a Melen. Stranou zájmu nezůstávají ani čedičové a žnělcové věže Českého středohoří. Karel Bělina, ač těsně před odletem do teplých mexických krajín, srdnatě bojoval o nelehký vrchol krásné Cimy de la Brná s Míšou Švajglem. Po hodině a půl tvrdé práce v ledové stěně stojí na vrcholu – spokojeně piší letošní Horám zdar! Teprve tou dobou vyrazí z Děčína další dvojice netrpělivých lezeckých psů - Chára s Uhrem. Sází na to, že Mexičan Bělina bude mít jiné starosti a jim by mohl do klína spadnout Bandstein. Patagónské podmínky jim však povolily jen Strážce Vaňova. Bandstein protentokrát odolal. Dorazit se jedou na Vrabinec – i zde jsou první.

Karel nakonec odletěl do Mexika a krutý mráz sevřel na mnoho dní skalní města a jen nerad upouštěl nějaké ty drobtý tím nejzarytějším...

Díl druhý: Labské údolí

Pravý břeh Labského údolí je tradiční parketa pro aktivní bratry Davida a Vládru Nehasila. Hned 1.1. stihli vylézt na devět věží (po návratu z Pevnosti). Ale protože jsou to zároveň lišky podšité, nedostali jsme z nich na které. Na Levém břehu si Laštovička ml. jen tak bez lana odskočil pouze na Jánošíka. Bylo těžké dostat se byt' jen k nástupům. Zdeněk Vaishar proto zůstal v klidu. Ale nepřítel nikdy nespí – proto se domlouvá s Jirkou Chárou alespoň na Pivní kámen, který je oblíbený zejména pro svou strategickou polohu (*Kostova hospůdka s vynikajícím pivečkem a fazolemi*). Dvacátého ledna oba vyrazí. Záhadné siluety však neuniknou pátravým pohledům Pítrse – zejména jeden horolezecký instrument ho donutil otevřít okno vytopeného bytečku a zavolat: „Kampak to jdete s tím **cepínem**?!“ (*Cepín samozřejmě nebyl na lezení, ale na chození. Lepší bylo vypadat trochu „ujeté“, než se na každém svahu válet na zádech...*) Po chvilkovém zaváhání Zdeněk přeskočil z jedné sněhové čepice na druhou, a pak zápisu Horám zdar na Pivním kamenu nezabránilo ani hledání vrcholové knihy v peřinách bílého sněhu...

Díl třetí: Věž Sporného potoka

Nezajímavá, maličká, zastrčená – klasický KVAK. Ale je. A už to málo stačí k tomu, aby některým „úchylným“ lezcům stálo za to, na ni vystoupit. Podle vrcholové knihy patří mezi tuto zvláštní lezeckou sortu, kromě několika Němců, např. Pavel Černý, Petr Laštovička, Karel Bělina, Michal Švajgl nebo Jiří Chára. Nejzajímavější na tom je vždy věž najít. Dva blázni z CAO Děčín ji v nepřehledném terénu, po kolena ve sněhu, hledali dohromady tři dny. Teprve pak jim Míša Švajgl nakreslil plánek. Horám zdar zde ale stejně napsali němečtí horolezci pár dní před nimi...

Díl čtvrtý: Bělá

Sněhový příkrov uvolnil Bělou až po 23. lednu. Kdo měl ovšem na Bělou zálsusk, stejně ostrouhal. Rozdělili si jí Pavel Pavouk Černý a Honza Horáček Horák. Ve čtvrtek navečer (24.1.) padla sice Podmokelská věž (J.Ch.), ale již v pátek ráno, po cestě do práce, oblezl většinu zbylých věží v pravém údolí Pavouk, levé údolí si vzal na starost Horáček.

Díl pátý: Bořeň

Bivak v severní stěně plánovaný na 25.-26. ledna jsme zavrhlí – bez mrazu a přívalů sněhu by to nemělo to pravé kouzlo. Pár lezců se tady ale přeci jenom sešlo. Chára dorazil už v pátek.

Do večera vylezl osm výstupů, z toho 4 x Horám zdar, např. na Přepadlém pilíři nebo na Dáblovo kazatelně. Jen na Skautské věži byl rychlejší Pepa Nestler (1.1.). V sobotu dorazili Petr Štěpán s Jadou Uhrem a Tom Melen s kamarádem Davidem. Teplá fronta se k nám hrnula tak vehementně, že vítr dosahoval rychlosti přes 100 km za hodinu. Lezení v tom bylo alespoň zábavnější, hlavně na nechráněných vrcholových partiích pilířů Cimy či Hubeňoura.

Poznámka na závěr: V době uzávěrky tohoto čísla byly nejméně významnější vrcholy stále ještě uvězněny pod ledovým příkrovem. Zprávu o tom, jak to vypadalo s Horám zdar na hlavních dominantách Labských pískovců vám proto přineseme až v příštím čísle...

Není malých cest

Petr Štěpán
CAO Děčín

Poslední sobotu v lednu lezeme s Jadou Uhrem, Tomem Melenem, Jirkou Chárou a Davidem na Bořeň. Proměnlivé počasí a silný vítr. Choroš jede po lezení domů (*byl zde už od pátku*), my ostatní do Litvínova přespat k Davidovi do nového bytu. Večer hospůdka a kulečník, ráno beznadějně prší.

Co teď? David nasměle navrhl Salesiovu výšinu. Beru průvodce a čtu – zdejší skalní městečko patří k nejlepším lezeckým terénům v Krušných horách. Celá oblast skýtá na sto výstupů a boulderů od méně náročných až po cesty, které vyžadují vynikající lezeckou zdatnost. Zdejší skálu tvoří křemenelec, který je nezvykle hladký a pevný. Na co čekáme - jedeme tam.

Jsmo mile překvapeni, bizarní tvary kořenů starých buků, tvoří kulisu skalním blokům které jsou zde poházeny okolo hlavního masivu (Letohrádku). Jedna cesta vedle druhé, prší, prohlížíme cesty a slibujeme si, že sem určitě zajedeme.

Další cíl našeho průzkumu pro nás nových lezeckých oblastí je Rač - Hradiště u Habří. Tento skalní masiv je viditelný po levé straně silnice při jízdě z Teplic do Ústí nad Labem. Za půl hodinky parkujeme před kapličkou v malé vesničce Rač. Skalní masiv ve svahu žnělcového vrchu Hradiště nás nezklamal. Asi patnáct cest osazených borháků lákalo k výstupu. Prší, ale východní stěna je převislá a v ní tři háky. Shazujeme batohy a navazujeme se, Tom vytáhl docela smělou cestu asi za 7.

Jako není malých rolí, není ani malých cest. Jed'te se tam podívat.

(Možná si vzpomínáte, že podrobnosti o těchto oblastech včetně nákrešů a cest jsme zveřejnili na stránkách CAO News v loňském roce.)

(Autor v cestě Lego na Wesselsteinu)

Exkluzivní rozhovor se Zdeňkem Hubkou

LITOMĚŘICE
29. LEDNA 2002

Kdo z našeho okolí by neznal horolezce a bohéma **Zdeňka Hubku** – neodmyslitelně totiž patří ke generaci, která kdysi lezení v labských pískovcích řádně rozpohybovala a vytvořila zde množství logických a dnes již klasických linií. Vesměs se jedná o nádherné cesty, které dodnes přitahují pozornost i zkušených lezců. Se Zdeňkem jsem se před několika lety seznámil v Dubských skalách na srazu v Roklici a pak jsme se vídali nejčastěji v Ostrově při debatách o životě a lezení nad sklenicí piva.

V lednu jsem telefonicky, přímo na pracovišti, Zdeňka překvapil, abych ho jednak v novém roce pozdravil, ale také abych mu položil několik otázek pro CAO News.

„Ahoj Zdeňku, máš chvíli času? Chtěl bych se Tě na něco zeptat pro náš časopis.“

„No ptej se.“

„Tak dobrá. Jaký byl pro Tebe rok 2001?“

„Dobry, byl jsem spokojenej. Dařilo se.“

„Dal jsi si do nového roku nějaký závazek?“

„No tak závazek – dneska je pro mě hlavní, aby se člověk dožil ve zdraví dalšího roku! Ale jinak mám v plánu něco v Dubských skalách. Nějaké ty prvovýstupy. Podrobnosti ti ale

neřeknu – znáš to – pak tam přijdeš a všude samý kruh. Špióni jsou všude (smích).“

„To je mi jasný. A chystáš se letos někam vyjet?“

„Jsem už trochu konzervativní. Spíš nikam daleko. Určitě to bude Tisá, Ostrov a tak.“

„Zdeňku, trénuješ nějak kromě lezení?“

„Neblázni!! V životě jsem netrénoval! Jenom lezu. Je pravda, že čím víc jsem toho za rok nalezl, tím líp se mi pak lezlo i dařilo.“

„Lezeš i přes zimu? Někteří lezci to na podzim balí a do skal jdou až na jaře.“

„Samozřejmě. Lezu pořád. Přes zimu se ale více věnuju osazování slaňáků, krabiček nebo výměně knih. Takže jsou to spíše lehčí věci.“

„Jaká je Tvoje nejoblíbenější oblast?“

„Myslíš v lezení? Vono je to těžký. Vybrat jednu oblíbenou oblast. Úplně na začátku to bylo jednoznačně Sasko. Později samozřejmě Labák, Ostrov a také Hřensko. No v posledních osmi až deseti letech, tak nějak po té revoluci, tíhnu spíše do opuštěnějších krajů a oblastí, kde není tolik lidí. To je hlavně Dubsko, Kokořínsko.“

„Zdeňku nezlob se, že jsem Tě takhle nepřipraveného vytrhl z pracovního procesu. Díky moc za rozhovor a ať se Ti daří nejenom v tomto roce!“

Ptal se Jiří Chára

PS. Zdeněk Hubka navíc nabídl, že má ve svém archivu několik zajímavých historických fotografií, které nám pro časopis zapůjčí. Moc rádi vybrané fotografie otiskneme!

Příběhy z pískovcového podzemí

Díl I.

Stanislav Emíngř
HO Bořeň

Na podzim minulého roku mi zavolal Ládík Vérešák (Vörös), že má domluvenu návštěvu nějakých štol a jeskyní. Po řadě let jsem měl zase možnost okusit ten zvláštní pocit, který člověk má při vstupu do podzemních prostor. K té pravé jeskyňařině jsem kdysi přičichl v Moravském krasu. Měl jsem tehdy to štěstí, že jsem se mohl zúčastnit pravidelných výjezdů ze severu Čech na Moravu. Během několika let se nám tehdy podařilo prolézt, proplazit, proslaňovat, probrodit a místy i proplavat takové podzemní klenoty, jakými jsou jeskyně Piková dáma, 13 C, Holštejnka a Rudické propadání a mnoho dalších.

To už je ale dávno, teď mě čekalo něco úplně jiného. Věděl jsem, že se nebude jednat o složité krasové labyrinty, ale když jsem zjistil, že se jedná o návštěvu takového unikátu, jakými jsou „fluoritové“ jeskyně Děčínského Sněžníku, nebylo co řešit...

Příběh první:

O jeskyních a štolách bývalého fluoritového dolu

První moje loňská výprava mířila do štol a jeskyní v masívu Děčínského Sněžníku. U kostela v Jílovém se nás sešlo sedm, tj. náš průvodce (P.Chvátal), já, Ládič, Somík a první část skupiny „kanalologů“ z Rumburka (jedná se o několik nadšenců, kteří mají prolezlou a zmapovanou kdejakou štolu a kanalizační šachtu na východě děčínského okresu).

Vstupní deska do fluoritového dolu

Skupinu později doplnil ještě host našich kolegů (strýc - varhaník z Jílového). Ten v době našeho příjezdu ještě dokončoval přehrávky v sousedním kostele (možná, že to byla mše či jakási bohoslužba). Když seance v kostele skončila a zároveň dorazila i druhá část rumburské skupiny, vyrazili jsme vzhůru nad Jílové až do míst vyústění vstupní šachty.

Vstup do horního patra fluoritového dolu je štolou, která se svažuje do nitra Děčínského Sněžníku a je lemována kolejnicemi a rezatým potrubím. Po několika stech metrech klopýtání v kolejišti a otloukání se o potrubí či o různé zkorodované konzole, jsme konečně dorazili do míst, kde štola poprvé naráží na skalní dutinu. Tyto pseudokrasové rozsedlinové jeskyně (tak zní jejich odborný název) zde vznikly posunem dvou pískovcových ker, které se rozestoupily díky nepevnému podloží na kterém pískovcový masív leží. To samo o sobě by nebylo zas tak výjimečné, ale co však tyto podzemní prostory činí jedinečnými je to, že stěny těchto puklin jsou místy pokryty fluoritovou mineralizací a to hned v několika variacích a v různé tloušťce. O tom se přesvědčujeme hned v první navštívené jeskyni, kde jsou stěny pokryty silnou vrstvou fluoritu. Jeho barevná škála je od čiré, přes bílou, nejčastěji však světle zelenou, až po žíhaně fialovou. Bohužel se tento nerost těžil i v těchto místech a tak část je ho ze stěn již odstraněna. Stopy po těžbě v jeskyni jsou vidět všude kolem nás. Odložená motyka, zbytky vrtáků a hrotů zavrtaných do pískovcových stěn, pohozená lopata, kramle a žebříky.

V dalších navštívených prostorech je pro změnu fluorit na povrchu vykrytalizován do různých obrazců, což ještě více tyto jeskyně ztraktivňuje. Těm z nás, kteří jsou zde poprvé, se začínají plnit příruční zavazadla úlomky tohoto zajímavého nerostu.

Fluorit

Postupně však zjišťuji, že mi můj váček, naplněný různými „typy“ fluoritu, začíná překážet při průzkumu dalších

podzemních prostor. Ale co by člověk pro získání těchto mineralogických vzorků neudělal a navíc, jak říká známé „lidové rčení“ – kamenů není doma nikdy dost.

Když už máme prolezlé skoro všechny jeskyně a úlomky fluoritu mám zaplněnu nejenom svoji „brašňu“, ale i všechny kapsy mého overalu, vydáváme se na průzkum bočních štol. Zde už na stěnách nezají krystalky či žíly fluoritu, ale místo nich jsou prostory zkrášleny výzdobou zcela jinou. Tu představuje prohnílá a ztrouchnivělá výdřeva, ozdobená ornamenty plísní a hub, zbytky trubek a kolejí jsou kombinovány částečným nebo úplným závalem. Místy výdřeva schází a tak spadlé stropní pískovcové bloky navozují tu správnou atmosféru.

Při prolézání již několikátého (neúplného) závalu zjišťuji, že mé nadšení z objevování nových podzemních prostor postupně ochabuje a v místech, kdy mě přestává svítit čelovka a ostatní zůstávají daleko přede mnou, nadšení ztrácím úplně. Naštěstí včas oživuji pohaslé světlo a zrychleným pochodem v blátě a kličkováním v loužích, doháním naši skupinu. Shodou okolností se na toto téma zavádí náš hovor. Kdo, kdy a kde v podzemí zabloudiv nebo zůstal beze světla. Cestou zpět, ke křižovatce podzemních chodeb, následuje několik více či méně hrůzostrašných historek, kupodivu vždy s dobrým koncem. To se již ocitáme v hlavní přístupové štolě.

V jedné z bočních štol

Pak následuje krátké stoupání, vstupní kovová vrata a denní světlo. Ještě čekáme na druhou skupinu, která po chvíli dorazí také na povrch. Přepočítáváme se a zjišťujeme, že povolený úbytek, se kterým se při takovýchto „speciálních“ akcích v podzemí počítá, nebyl překročen. Tudiž je všechno O.K. Ještě zbývá se rozloučit a hurá do svých „základů“, kde proběhne vyhodnocení celé akce.

Pro doplnění informací sděluji, že dle jakési americké důlně geologické databáze se uvedený přírodní fenomén vyskytuje mimo Jílové u Děčína pouze na jednom místě na světě.

Jako další akci si domlouváme návštěvu všem velmi dobře známých jeskyní v Labáku. Byť se jedná o notoricky známé věci, netušíme, že i zde nás čeká řada překvapení...

(Pokračování příště...)

ŠUŠKÁ SE...

Ø *Že prý se letos dá očekávat návrat do skal některých „bývalých“ horolezců... Haj hou*

STRÍPKY

Tatranské ledy

MILAN LEONARDO DA SVIČI SVINAŘÍK
HOROKLUB CHOMUTOV

Zdar a sílu!

*Díky za pozvánku na
Vánoční Bořeň a na
bivakování v severu Bořně.
Bohužel jsme měli tou
dobou jinou bitvu a to na
poli tatranských ledů.*

*Teda čundr to byl
mimořádněj a každej den
byl perlou. Pro ilustraci
posílám pár obrázků.*

Horám zdar!

Leonardo

Košť a opět na svém místě!

DOLNÍ ŽLEB
LEDEN 2002

Košť a nás vylekal, o svátcích se mu udělalo blbě, v nemocnici mu udělali jakýsi zákrok na slinivce a po krátké hospitalizaci byl propuštěn opět za pípu. Prý musí držet dietu. Pítr s Fanym v jeho nepřítomnosti obětavě drželi hospůdku v provozu za což jim patří náš obdiv.

*Košťo, buď v pohodě
nic nenechej náhodě,
pivo ať je na stole
i ty dobrý fazole.*

-pš-

Přejezd Jizerských hor

KAREL HOFMAN
HK VARNSDORF

V sobotu 12. ledna 2002 jsem s Tomášem Limberským přejezděl Jizerské hory na běžkách. Ráno v 6:37 jsme odjžděli vlakem z Varnsdorfu na Liberec. Odtud jsme za pět

minut pokračovali na Harrachov. My jsme však vystoupili v Kořenově a vyrazili směrem k Jizeře. Podél krásně zasněžené řeky jsme dojeli pod Bukovec, dále po perfektně upravených tratích až na Novou louku. Zde malé občerstvení v místním „bufáci“ a rychle na vlak do Liberce. Na Maliniku jsem potkal kámoše – lezce od Plzně. Říkal, že druhý den pojedje padesátku. Rychlý sjezd do Liberce a bez pádu! Tomáš v závěru „vyměkl“ a snesl nejnejpříjemnější úsek. Na vlak jsme přišli pět minut před odjezdem.

Zhodnocení akce: super spojení vlakem, super počasí, super stopa, bohužel nízká účast, Tomášův nejdelší výlet v životě (na běžkách).

Účastníci: Tomáš Limberský a já Karel Hofman z horolezeckého klubu Varnsdorf.

Lepené háky - ohlas

JAN HORÁČEK HORÁK
CAO DĚČÍN

V minulém čísle CAO News mě potěšil článek od Vládi a Zuzky Nehasilových o lepených hácích. Poukázali na problém, který se týká nás všech, co lezou na štru. Mám na mysli hlavně Vrabinec, kde je podle mého názoru tak 95 % háků osazeno špatně. A nejsou to jen háky ve tvaru U, ale i borháků od Kouby, který taky nejsou zalepený. Neříkám, že by případný pád hák nevydržel a byl vytažen. Ale náhoda je blbec. Problém vidím např. v tom, že do nezalepené díry teče voda, v zimě zmrzne a každý ví, co to s tou skálou dělá.

Je jasný, že po přečtení článku od Prcka někdo nepoběží a hned nevymění všechny blbě daný háky. Ale snad je příští prvovýstupci budou dávat pořádně.

Kyjovské údolí – Jeskyně víl

KAREL HOFMAN
HK VARNSDORF

Den 18. ledna 2002 jsem se svou matkou a Alešem Zbořilem navštívil zasněžené Kyjovské údolí. Byli jsme se podívat v zaledněné Jeskyni víl. Zde jsem strávil více než hodinu focením, jsem zvědavý na výsledek. Krásné tvary velkých a malých stalaktitů, stalagmitů a stalagnátů potěší nejednoho návštěvníka. Odtud jsme přes turistický most došli k populárnímu velkému ledopádu, letos byl opravdu slušně narostlý (samozřejmě ten led). Pár snímků a zase zpět vyšlapanou cestou. Všem doporučuji! Ledovcové zbraně však nechte doma, i mě ledy nechaly pouhým chladným pozorovatelem.

Tom Melen Spedice

DĚČÍN
LEDEN 2002

Ptá se máma Dutonožky:
„A s kým jedeš do těch Alp?“
„S Melenem.“

„To je ten dobrodruh? Ten sešitej?“ ...

Ale kdepak ty loňské sněhy jsou, Jaruško. **Tom Melen Spedice** je seriózní firma.

Že by se Tom usadil? Pozor! Šance pro bohaté nevěsty s domem, bazénem a kontem! Netlačte se.

-pš-

Psí život...

TISKOVÁ KANCELÁŘ CNS
LEDEN 2002

Není tajemstvím, že mnoho z nás lezců má psa nebo dokonce pejsků několik (jen Vaishar má bojovou kočku). Mnohdy se trápíme, když, odcházejeme někam do skal či hor, nemůžeme vzít toho svého čtyřnohého přítele sebou. Naši reportéři se proto rozhodli zjistit, jak moc náš psí hrdina trpí, pokud zůstane doma sám. Jejich zjištění byla více než zajímavá!

A jak dokládá snímek jednoho pohotového fotoreportéra, nemusí slovní spojení „Psí život“ znamenat vždycky jen to, co si pod tím obvykle představujeme...

-jch-

Chata ČHS v Ostrově funguje i v zimě

OSTROV U TISÉ
LEDEN 2002

Celkem 20 lůžek ve vytápěných pokojích anebo možnost spaní na temperované půdě ve vlastních spacácích nabízí nejen horolezcům chata ČHS v Ostrově i během zimního období. V okolí lze kromě lezení provozovat pěší výlety, nachází se zde lyžařské běžecké tratě, je zde možnost bruslení na rybníce! Objednávky na tel. 047/5120610 spíše navečer. Správcem je pan Hajda. A to nejzajímavější – pro členy ČHS sleva 50 %!

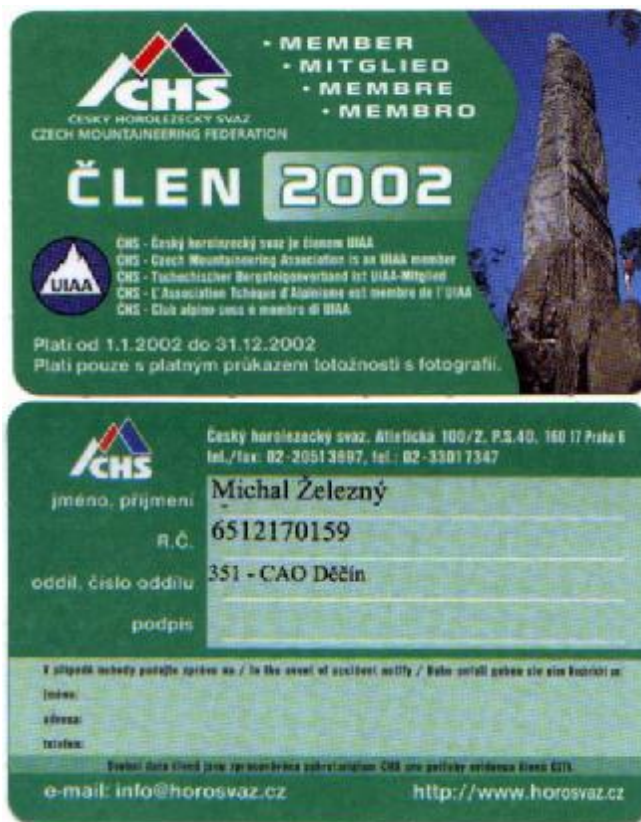
-chs-

Nové členské průkazy ČHS

PRAHA
LEDEN 2002

Změna je život, řekli si asi v Českém horolezeckém svazu a překvapili nás novými členskými průkazy. Platnost starých skládaných průkazů se známkou skončila 31.12.2001. Nahrazují je laminované kartičky s vyznačeným jménem, příjmením, rodným číslem a příslušností k oddílu. Platnost kartiček je jen na příslušný rok, tj. od 1.1. do 31.12. Cena příspěvků zůstala stejná jako loni: dospělí 250,- Kč; mládež, studenti a důchodci 120,- Kč. Ovšem v případě ztráty kartičky nebo u nové registrace u nového člena se platí navíc 50,- Kč registrační poplatek.

Někteří lezci přijali nové kartičky s určitými rozpaky. Třeba to, že zde není místo pro lékařské prohlídky, nebo že kartičky za 250,- i 120,- jsou naprosto stejné (zda se jedná o studenta či důchodce určuje tedy pouze rodné číslo).

Na obrázku nový členský průkaz ČHS

Dominikánská republika

PRO CAO NEWS ADAM CHÁRA A VERONIKA MASOJÍDKOVÁ ML.
LEDEN 2002

Únavná cesta letadlem nám trvala 2 + 10 hodin, ale stálo to za to. Ubytovali jsme se v hotelu asi 500 metrů od křišťálově čistého moře, kde se to jen hemžilo nejroztodivnějšími rybkami mezi krásnými korály. Kolem hotelu bohužel nebyly žádné skály, kde by se dalo lézt. I na okolních kopcích byly totiž jenom palmy a exotické rostliny. Teplota na leden ušla – v průměru 30° C a moře jen o dva stupně chladnější. Domorodí černoši skoro nepracují. Budťo loví ryby do malých sítí anebo se opíjejí. Nejrozšířenějším sportem tu je potápění a windsurfing.

Svou zaslouženou dovolenou zde trávil i Veronika Masojídková, známá lezkyně z údolí Roklického potoka, kde blahé paměti zapříčinila zvýšenou lezeckou aktivitu mužské části, když se přímo na vrcholu věže Trpaslík opalovala nahoře bez...

Pro čtenáře CAO News jsme Veronice položili přímo na terase hotelu pár otázek:

CAO News: Veroniko, tak jak se ti tu líbí?

Veronika: Je tu moc pěkně, hlavně krásná příroda. Na vedlejším ostrově Saona je Manhaty park, kde se natáčel film Jurský park.

CAO News: Chtěla by jsi tu bydlet?

Veronika: Ne, to ne.

CAO News: Co ti zde nejvíce vadí?

Veronika: Komáři! Nic na ně nepomáhá.

CAO News: Co říkáš na místní domorodce?

Veronika: Je to hezký národ, samý mulati.

CAO News: Co si odvezeš na památku?

Veronika: Nějaké tričko a určitě místní RUM!

CAO News: Jaký je zde noční život?

Veronika: Nevím, zatím jsem ho nevyzkoušela...

CAO News: Veroniko, děkujeme za rozhovor a přejeeme příjemný zbytek dovolené.

Výcvikové poděkování...

LIBOR TURBO SVOBODA
ČEKATEL CAO DĚČÍN

Dne 19.1.2002, tedy v půlce zasněženého ledna, proběhla velice zajímavá akce pořádaná horolezeckým oddílem CAO Děčín, která by neměla být opomenuta a nedoceněna.

Jednalo se o vysokohorský výcvik, který měl a taky podle plánu probíhal v Děčíně – Nebočadech na Vrabinci. Výkladu se ujal Petr Štěpán.

Ráno, kolem desáté se pod Vrabincem sešlo asi dvacet lidí. Několik z nedalekého Varnsdorfu v čele s Karlem Hoffmanem, který vybavením jen perlil a „přivezen“ byl i Vlasta Domes z Ústí (zde nelze než neopomenout, že Vlasta ač svědomitý lezec a pedant podcenil údržbu svého vozu a nakonec ještě nestihl vlak, který chtěl využít jako plán b).

Pod kopcem akci započal Petr přivítáním a s plánem dne. Vystoupali jsme asi 150 m k úpatí kopce a začali s poctivou přípravou. Nasadili jsme si mačky, oblékli sedáky, ovinuli kolem těl lana (způsobem který Petr předem vysvětlil) – Karel Hofman si ještě pro extrémní podmínky instaloval na svou hlavu helmu po průpovědce Zdeňka Vaishara, že nikde ve světě si nikdy hlavu nenatlouk, prý jen tady na Vrabinci už asi dvakrát. Potom se přítomní rozdělili do dvojic a jedné trojice (jediný Jiří Chára se ujal snímání výkonů na video – vlastně i proto, že téměř celý jeho arzenál vybavení jsem si vypůjčil já) a začalo dobývání „hory“.

Navázání na lanech jsme „standovali“ každých 15 m a z pod kopce byl jistě krásný výhled na partu bláznů, kteří vyzbrojeni téměř dokonalou výstrojí do hor zdolávají, plně jištění, kopec, který jindy slouží stařečkům a stařenkám jako cíl jejich jarních vycházek.

Ozývaly se jen výkřiky: „stand ... pojd' jdúúúú...ok...beru...máš dva metry...stand“ a tak stále dokola.

Takto jsme se vyšplhali až k čedičovým masívům na vrcholu. Zde začal velice zajímavý výklad od zatloukání skob přes „zacvakávání“ karabin („taková blbost“ řekne si každé lezec, ale i takový základ nedělá každý správně), navazování, prusíkování (což bylo opravdu zajímavé), slaňování (starým způsobem s lanem kolem těla, přes karabinu aj.) chování v horách, první pomoc (opět velmi poučné) až po vytloukání skob. Jistě jsem na něco v tomto výčtu zapomněl, ale bylo to mnoho přínosných informací, jak pro zkušené lezce, tak i pro zelenáče, jako jsem já.

Když už byli všichni přítomní dost prokřehlí a jejich hlavy až po okraj naplněny informacemi, sešli jsme k autům a upřesnili společně místo aklimatizačního bivaku, pro umožnění tělu zvyknout si zase na nižší nadmořskou výšku. Po neúspěšném pokusu bivakovat přímo v hospodě v Nebočadech, byla určena Kovárna v Boleticích. Zde se ve zbylém čase probraly všechny nezodpovězené dotazy a připomínky.

Po 40 minutách těla rychle začala přivýkat změně tlaku a obsahu kyslíku ve vzduchu a první „aklimatizování“ jedinci se začali rozjíždět do svých domovů.

A hodnocení? Fajn akce s velice zajímavým obsahem a jeho podáním. Děkuji všem sponzorům... tedy Jiřímu Chárovi za zapůjčený lezecký materiál, Petru Štěpánovi za skvělý výklad a

v neposlední řadě i Karlu Hofmanovi za jištění v extrémních podmínkách Vrabince...

Zimní výcvik CAO Děčín

ROK 2002, AKCE Č.1.

Výcvik členů klubu, sobota 19.1.2002 od 10 do 14 hod.

Místo: Lokalita Vrabince u Děčína

Výcvik vedl: Petr Štěpán, instruktor ČHS č. 0012.

Zdravotnické zabezpečení: Kompletní kuffíková lékárna.

Účastníci: Milan Cestr, Vlasta Domes, Karel Hofman, Jiří Chára, Jiří Kudrnáč, Tomáš Limberský, Libor Svoboda, Milan Špatenka, Michal Švajgl, Zdeněk Vaishar, Aleš Zbořil.

Program: Postup lanového družstva při lezení hřebenové túry na dobraném laně, chůze ve stoupacích železech, práce s cepínem, jištění přes rameno, Dülferův sed (ve slanění), dopomoc při pádu – vázání prusíku, prusíkování na laně.

První pomoc: Návčiv umělého dýchání, nepřímá masáž srdce, stabilizační poloha, fixace zlomenin, transportní polohy.

-pš-

Horám zdar po 16-ti letech!

LABSKÉ PÍSKOVCE
LEDEN 2002

Napsat ve vrcholové knize Horám zdar po šestnácti (!) letech, to už je docela rarita. Podařilo se to letos **Davidovi Nehasilovi** na věži **Medvědice**.

Ozvěte se nám, komu se přihodilo něco podobného!

Vyhláshujeme takovou malou soutěž „*O nejzastrčenější věž*“. Rekord zatím drží Medvědice – 16 let na jejím vrcholu nestála lidská noha...

-jch-

Jak si nejlépe objednat CAO News ?

Ahoj Charo. Rad bych jako neclen odebíral Bulletin CAO News. Je to mozne? Co mam udelat? Dik Jena Paul.

Podobné SMSky nebo e-maily čas od času chodí do redakční rady. Tady je tedy návod jak nejlépe „nato“:

1. Chci časopis dostávat poštou – pošli tolik devíti korunových známek, kolik chceš dostat čísel na adresu: Jiří Chára, Hrdinů 365, Děčín 32, 407 11, anebo
2. Chci si časopis odebírat osobně - každou první středu v měsíci se v restauraci *Za větrem* v Děčíně Škrabkách koná členská schůze našeho oddílu, kde je časopis k mání.

Také je možné si časopis stáhnout z internetu ve formátu .pdf. (POZOR! Musíte počítat s „balíkem“ kolem 2 MB i více!)

Současně platí toto: Jsme **OPRAVDU** velice rádi, když nám také napíšete něco o sobě, nějaké příběhy z Vašich výprav, něco o Vašich kamarádech apod. Nemusí to být dlouhá díla.

Úplně postačí něco ve smyslu „byli jsme tam a tam, vylezli/nevylezli to a to, přihodilo/nepřihodilo se nám to a to“. Nelámejte si také mnoho hlavu s pravopisem či slohovou úpravou. Na něco postačí naše síly (*i když samy výte, že nam toho čazto dost unikne...*), něco se doupraví při typování a ostatní nám jistě odpustí čtenáři. Není to časopis o Supermanech pro Supermany. Je o normálních lidech, kteří mají rádi lezení, hory, přírodu a rádi si přečtou, co tropili minulý víkend jejich kamarádi či známí. Opravdu není nic jednoduššího než napsat pár řádek a dát to do obálky anebo to poslat po vlnách iNetu (což samozřejmě preferujeme).

Takže dík a těšíme se na Vaše „Střípky“ ze života...

Redakce CAO News

VÝROČÍ

ÚNOR 2002

- 2.2. Jiří Kašák
- 24.2. Lenka Součková
- 24.2. Petr Horác Horák

Všem oslavencům blahopřejeme a přeje
hodně štěstí, úspěchů a radosti...

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...

- 24.2. Plavecký maratón – termální koupaliště pod děčínským zámkem. Info Chára
- 23.3. Mirasův švih, II. ročník cyklistické vzpomínkové akce. Pořádá KUR sport
- 24.3. Cyklistická časovka na 100 km. Jarní část. Info Uher, Miščíková
- 26.3. Cyklistická časovka do vrchu. Jarní část. Info Uher, Miščíková
- 29.3.-1.4. Velikonoce na Vysočině. Info Cestr, Kudrnáč

Horolezecká stěna v Nebočadech

Od listopadu 2001 je opět otevřena lezecká stěna v bývalé škole v Nebočadech u Boletic (okres Děčín), konečná městské dopravy č. 9.

Otevřeno je pouze v úterý a čtvrtek od 18 hodin.

Vstupné zůstává 30 Kč.

F Přijďte si zatrénovat! **E**

Kulturní always

PAVEL CHROUST VOTICKÝ
TEPLICE

...a nuda mě zaměstnává tak, že na
nic ostatního mi nezbývá čas...

Brzy Čau, Chroust

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

ÚNOR

- 2.2. Zlatý cepín – štafeta 3x 10 km v Bedřichově (HO Liberec)
- 2.2. Lužické sedmistovky (pěší varianta)
- 9.2. Chřibský pohár v rychlolezení na školní stěně ve Chřibské
- 16.2. Velká cena Varnsdorfu v olympijském šplhu

BŘEZEN

- Zahájení lezecké sezóny (oblasti dle počasí)
- Šplh schodištěm – pořádá Sokol Pražský

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333 nebo mobil 0606 / 277274

V příštím čísle

- 2 Příběhy z pískovcového podzemí – Díl II.
- 2 Zajímavý rozhovor
- 2 Článek Mexiko 2002 od Karla Běliny (snad)
- 2 Článek Aconcagua od Milana Myšíka (snad) a mnoho dalšího.

Nezapomeň!

Příští číslo CAO news vychází již 6.3.2002!

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 6. BŘEZNA 2002 V RESTAURACI ZA VĚTREM V DĚČÍNĚ ŠKRABKÁCH. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD. NA PROGRAMU BUDE LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ, ALE TAKÉ PŘÍPRAVA JARNÍCH CYKLISTICKÝCH ČASOVEK A MNOHO DALŠÍHO.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Horám zdar!